

Poselství Svatého otce Benedikta XVI. k XLIII. světovému dni modliteb za povolání 7. května 2006 – 4. neděle velikonoční

Ctihodní bratři v biskupské službě, drazí bratři a sestry!

Oslava příštího Světového dne modliteb za povolání mi dává příležitost k výzvě celému Božímu lidu, aby přemýšlel nad tématem *Povolání v tajemství církve*. Apoštol Pavel píše: „Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, ... vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, ... ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“ (Ef 1,3-5). Před stvořením světa, předtím, než jsme byli stvořeni, si nás nebeský Otec osobně vybral k tomu, abychom s ním vstoupili do synovského vztahu skrze Ježíše, vtělené Slovo, pod vedením Ducha Svatého. Tím, že za nás Ježíš zemřel, nás uvedl do tajemství Otcovy lásky, která jej totálně obklopuje a kterou On nabízí nám všem. Spojení tímto způsobem s Kristem, který je Hlavou, my vytváříme jedno tělo, církev.

Tiha dvou tisíciletí dějin komplikuje možnost pochopení novosti fascinujícího tajemství božského přijetí za syny, které je v nauce sv. Pavla ústřední. Apoštol připomíná, že Otec „nás totiž seznámil s tajemstvím své vůle, ... až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše“ (Ef 1,9-10). A s nadšením připojuje: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří“ (Řím 8,28-29). Naděje je skutečně fascinující: jsme povoláni žít jako Ježíšovi bratři a sestry a cítit se jako synové a dcery téhož Otce. Je to dar, jenž převrací každou ideu a každý výlučně lidský projekt. Vyznání pravé víry otvírá lidskou mysl a srdce nevyčerpatelnému tajemství Boha, který prostupuje lidskou existenci. Co říká na pokušení, které je v našich dnech velmi silné, že se cítíme tolik soběstační, že se úplně uzavřeme tajemnému Božímu plánu s námi? Otcova láska, která se zjevuje v osobě Krista, je pro nás výzvou.

Abychom odpověděli na Boží povolání a dali se na cestu, není nutné být již dokonalí. Víme, že uvědomění si vlastního hříchu umožnilo marnotratnému synu, aby se vydal na cestu návratu a aby tak zakusil radost usmíření s Otcem. Křehkost a lidské limity nepředstavují překážku za podmínek, které nám napomáhají stále více si uvědomovat skutečnost, že potřebujeme Kristovu vykupitelskou milost. Toto je zkušenost sv. Pavla, který důvěřoval: „Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mě spočinula Kristova moc“ (2 Kor 12,9). V tajemství církve, Kristova mystického těla, božská moc lásky mění srdce člověka a činí jej schopným předávat bratřím Boží lásku. V průběhu staletí mnozí muži a ženy, přeměnění Boží láskou, zasvětili svůj život Božímu království. Již na březích Galilejského jezera se mnozí nechali získat Ježíšem: hledali uzdravení těla nebo ducha a byli zasaženi mocí jeho milosti. Jiní byli osobně Ježíšem vybráni a stali se jeho apoštoly. Nacházíme také osoby jako Marie Magdaléna a jiné ženy, které ho následovaly z vlastní iniciativy, jednoduše z lásky, ale stejně jako učedník Jan si získaly také zvláštní místo v jeho srdci. Tito muži a ženy, kteří Kristovým prostřednictvím poznali tajemství Otcovy lásky, představují rozmanitost povolání, jež jsou odjakživa v církvi přítomna. Vzorem zvláštního povolání pro vydávání svědectví o Boží lásce je Maria, Ježíšova Matka, jež je přímo zahrnuta na své pouti víry do tajemství vtělení a vykoupení.

V Kristu, Hlavě církve, která je jeho tělem, všichni křesťané vytvářejí rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, aby rozhlašoval, jak veliké věci vykonal (srov. 1 Petr 2,9). Církev je svatá, i když její údy potřebují být očišťovány proto, aby svatost, Boží dar, v nich mohl zazářit co nejjasněji. II. vatikánský koncil upozorňuje na univerzální povolání ke svatosti, když prohlašuje, že „Kristovi následovníci, povolání od Boha ne na základě svých skutků, ale z jeho rozhodnutí a milosti, a ospravedlnění v Pánu Ježíši, se stali při křtu víry opravdu Božími dětmi a účastníky Boží přirozenosti, a proto skutečně svatými.“¹ V rámci tohoto univerzálního povolání velekněz Kristus ve své péči o církev povolává v každé generaci osoby, které pečují o jeho lid; zvláště povolává ke kněžské službě muže, kteří vykonávají otcovskou funkci, jejíž pramen je v samém otcovství Boha (srov. Ef 3,15). Poslání kněze je v církvi nenahraditelné. Proto i když je v některých krajích zaznamenáván nedostatek kněží, nikdy se nesmí pochybovat o jistotě, že Kristus i nadále povolává muže, kteří všechno opustí jako apoštolové a úplně se zasvětili slavení svatých tajemství, hlásání evangelia a pastorační službě. V apoštolské exhortaci *Pastores dabo vobis* můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. k tomu napsal: „Vztah kněze k

¹ Věřoučná konstituce o církvi *Lumen gentium* (21. 11. 1964), č. 40, in: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

Ježíši Kristu a v něm k jeho církvi spočívá v samotném *bytí* kněze, tj. na základě jeho svátostného posvěcení, resp. pomazání, a v jeho konání, tj. v jeho poslání a v jeho službě. Zvláštním způsobem „je kněz služebníkem Krista zpřítomněného v církvi, která je *mysterium, communio a missio* (tajemství, společenství a poslání). Protože dostal podíl na Kristově „pomazání“ a „poslání“, může stále do církve vnášet jeho modlitbu, slovo, oběť a spásitelné působení. Je tedy *služebníkem církve jako tajemství*, protože má moc svátostnými znaky v jednotě s církví zpřítomňovat zmrtvýchvstalého Krista.“²

Další zvláštní povolání, které zaujímá čestné místo v církvi, je povolání k zasvěcenému životu. Na příkladu Marie z Betánie, která „se posadila Pánu k nohám a poslouchala jeho řeč“ (Lk 10,39), se mnozí muži a ženy zasvěcují totálnímu a výlučnému následování Krista. I když vykonávají různé služby na poli formace lidí a péče o chudé, ve vyučování nebo ve službě nemocným, nepovažují tyto aktivity za hlavní cíl svého života; Kodex kanonického práva správně podtrhuje: „První a hlavní povinností všech řeholníků je rozjímání o božských věcech a vytrvalé sjednocení s Bohem modlitbou.“³ A v apoštolské exhortaci *Vita consecrata* Jan Pavel II. poznamenal: „V církevní tradici jsou řeholní sliby chápány jako *jedinečné a plodné prohloubení křestního zasvěcení*, protože jejich prostřednictvím těsné spojení s Kristem, které ve křtu spočívá, přerůstá do daru zřetelnějšího a plnějšího připodobnění se Kristu slibem evangelijních rad.“⁴

Pamětlivi Ježíšova doporučení „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (Mt 9,37-38) živě upozorňujeme na potřebu modlitby za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Nepřekvapuje, že tam, kde se modlí s vroucností, vzkvétají povolání. Svatost církve podstatně závisí na jednotě

s Kristem a na otevření se tajemství milosti, která působí v srdci věřících. Proto bych chtěl vyzvat všechny věřící k pěstování intimního vztahu s Kristem, Mistrem a Pastýřem svého lidu, a k napodobování Panny Marie, která uchovávala ve svém srdci božská tajemství a nad nimi vytrvale přemítala (srov. Lk 2,19).

Spolu s ní, jež zaujímá centrální místo v tajemství církve, se modleme:

*Otče, učiň, nechť mezi křesťany povstanou početná a svatá povolání ke kněžství,
nechť udržují víru živou a uchovají milostivou památku tvého Syna Ježíše
prostřednictvím hlásání jeho slova a vysluhování svátostí,
kterými neustále obnovuješ své věřící.*

*Dej nám svaté služebníky tvého oltáře,
nechť jsou pozornými a horlivými strážci Eucharistie,
svátosti nejvyššího Kristova daru,
pro spásu světa.*

*Povolej služebníky tvého milosrdenství,
nechť prostřednictvím svátosti smíření šíří radost z tvého odpuštění.*

*Učiň, Otče, nechť církev přijme s radostí početná vnuknutí Ducha tvého Syna
a poslušná jeho učení nechť pečuje o povolání k služebnému kněžství
a k zasvěcenému životu.*

*Podporuj biskupy, kněze, jáhny, zasvěcené osoby i všechny pokřtěné v Krista,
aby věrně plnili své poslání ve službě evangelia.*

O to tě prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!

Vatikán, 5. března 2006

Benedikt XVI.

² Jan Pavel II., Posynodální apoštolská adhortace *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), č. 16, Praha: Zvon, 1993.

³ *Codex Iuris Canonici*, kán. 663, §1, Zvon: Praha, 1994.

⁴ Jan Pavel II., Posynodální apoštolská adhortace *Vita consecrata* (25. března 1996), č. 30, Praha: Zvon, 1996.